

Ruth Friedman Zilberman

The Painting Has a Nature of Its Own

Friedman Silbermann explores nature; she draws on it, observing it, or rather recollecting it, to concoct the jam of colors and images on canvas, the very canvas that can, and will, take it all.

Friedman Silbermann presents a body of works that see her referencing flora, sky, mountain, desert, fruit, and flower. It is they that sustain her creative world, as well as the painting space, and just as she takes, so she gives. She borrows, if you will, a sight,

memory, a musing from nature, only to create a new, different kind of nature across the expanses of her canvas. In so doing, she strikes a mix between the nature out there and her own nature, which has distillation to it, silence, a drifting kind of musing, with hints and touches. The being within the void, the void within the being.

Little that is much, as all things absent become present. The decision to refrain, to add no further line or mark, to leave some transparent, soft white spaces, all these come to form the affirmation that is born out of the negation.

Some may say it is a childlike painting, where the creative mind puts its own twist on the input of visions, revealing another aspect of them. Others may call it spontaneous innocence, the creative fervor that applies a line, blot, air, transparency. A Land-of-Israel kind of light. Other still may call it a self-aware sophisticated innocence, which strives to create in moderation, with light touches, as if to say, 'that's how I see it', 'that's how I wish to show it'. This is carried out with the line, blot, color, image, with light and 'void', which is in fact the 'full', within the circumstances of the canvas.

Reality for Friedman Silbermann is a huge repository of images, a nature from which you can retrieve one thing that on canvas, for a fleeting moment (or forever) comes to embody the whole. The present body of works shows that the austere choices, the application of the brush, the color and line are no accident, but a mood, or a lingering state of mind, a kind of statement and way of thinking, perhaps a way of life as well; something that communicates reserve, austerity, calm, and innocence.

This perspective shows the viewer, whether they like it or not, that each and every thing has many sides to it. Every reality becomes a phenomenon, complete with its interpretive potential. Accordingly, here too, nature in the eyes of the beholder-painter becomes a painting that allows the viewer too to behold and see another thing.

Philosopher Maurice Merleau-Ponty defined the painter as a kind of phenomenologist, who can see that which lies in the tangle of the visible. Here too, Friedman Silbermann clears the tangle of the visible and in her own way, exposes yet another aspect that was lying hidden, then materialized in form and color.

dr. Nurit Cederbuim

מידעון

רות פרידמן זילברמן

לציור טבע משלו

להראותם: כל זאת דרך הקו. הכתם. הצבע. הדימוי. האור והריק' שהוא למעשה 'המלא' בנסיבות המתקיימות על בד הציור.

המציאות בעבור פרידמן זילברמן היא מאגר אדיר של דימויים. של טבע אשר ממנו אפשר לדלות משהו אחד שהופך על הבד, לשעה קלה (ואולי לנצח). להיות הכל. עיון בגוף היצירות הנוכחי מוכיח שהבחירות הנזירות, הנחות המכחול, הצבע והקו אינן מקריות. אלא מצב רוח, או מצב נפשי מתמשך. סוג של אמירה ודרך חשיבה. אולי גם דרך חיים. משהו שמשדר צניעות, נזירות, שקט ותום לבב.

צורת ההסתכלות הזאת מראה לצופה, אם ירצה ואם לא ירצה שלכל דבר פנים רבות. כל מציאות הופכת להיות תופעה הנושאת עמה פוטנציאל פרשני. כך גם כאן, הטבע בעיני המסתכלת - המציירת. הופך להיות ציור המאפשר לצופה להסתכל גם הוא. ולראות עוד דבר.

הפילוסוף מרלו פונטי ניסח את עבודת הצייר, כסוג של פנומנולוג הרואה את מה שנמצא סמוי בסבך הדברים הגלויים. כך גם כאן, מסירה זילברמן את סבך הדברים הגלויים, וחושפת בדרכה עוד פן שהיה שם סמוי, קרם גידים וצבע והיה לדבר.

ד"ר נורית צדרבוים

פרידמן זילברמן עוסקת בטבע, שואבת ממנו, מתבוננת עליו או שמא אולי זוכרת אותו ואז רוקחת את ריבת הצבעים והדימויים על פני הבד שכידוע, יודע ומוכן לספוג הכל.

זילברמן מציגה גוף עבודות שבהם היא מתכתבת עם צמחיה, שמים, הר, מדבר פרי ופרח הם אלה המזינים את עולם היצירה שלה ואת מרחב הציור, ובעת שהיא לוקחת, היא גם נותנת. בבחינת מלך מן הטבע מראה, זכרון, סוג של הרהור, ויצירת על מרחבי הבד שלה טבע חדש, אחר. בכך היא יוצרת תמהיל בין הטבע החיצוני ובין טבעה שלה עצמה, שיש בו מיצוי, שתיקה, הרהור מרחף, רמזים ונגיעות. יש באין, ואין ביש.

מעט שהינו הרבה, משום שכל שנעדר שם הופך להיות נוכח. ההחלטה לא לעשות, לא להוסיף עוד קו או כתם, להשאיר חללים לבנים רכים ושקופים, כל אלה הופכים להיות הכן שנוצר מתוך הלאו.

יש שיאמרו ציור ילדי, מהסוג שבו המוח היוצר מתרגם את המראות בדרכו ומציגם בעוד פן. יש יאמרו שזהו תום ספונטני, להט היצירה המניח קו, כתם, אוויר, שקיפות, אור ארצישראלי. יש יאמרו שזוהי תמימות מתחכמת המודעת לעצמה, ומבקשת ליצור בצמצום, בנגיעות קלות. בבחינת, 'כך אני רואה את הדברים', 'כך אני מבקשת

